

Guia de Campanya Legislatives 2004

El proper diumenge 14 de març, els ciutadans i les ciutadanes estem cridats a decidir quin serà el govern d'Espanya per als propers quatre anys. Decidirem entre la continuïtat d'un govern de dreta o l'obertura d'una nova etapa de progrés al nostre país amb un govern socialista presidit per José Luís Rodríguez Zapatero.

La decisió, una vegada més, és rellevant. Són molts els reptes als quals s'enfronta la societat catalana i espanyola quan ens trobem en la cruïlla d'una etapa política decisiva, tant per a Catalunya com per a Espanya.

Les properes eleccions es celebren en el límit entre una època esgotada i una que comença. Els socialistes proposem un programa d'àmplies reformes que inclou donar un nou impuls al desenvolupament de l'organització territorial de l'Estat; mentre que el PP juga al discurs de por, la por instintiva al canvi. Ells diuen que el model funciona i que, per tant, el perill radica en el canvi. Òbviament, la seva estratègia electoral radica en dir poca cosa i moure's menys.

Però nosaltres si que ens hem de moure. Ho hem de fer per explicar la nostra proposta de reformes. Ho hem de fer per arribar al conjunt de ciutadans i ciutadanes del país una oferta programàtica que el hi doni la seguretat que un govern socialista és la millor garantia pel futur del nostre país. Ho hem de fer per explicitar-los-hi que un govern socialista a l'Estat és la millor garantia per l'autonomia de Catalunya i pel progrés social del conjunt d'Espanya. Ho hem de fer per motivar el seu vot. Afrontem l'immobilisme del PP amb la nostra mobilització.

El marc polític i social

Han passat vuit anys des que el PP governa Espanya. Avui vivim el moment de més crispació, divisió social i territorial dels últims 25 anys. És evident que els governs d'Aznar i Rajoy hi tenen una responsabilitat directa. Han estat governs que, en lloc de dialogar, han confrontat, que en lloc de consensuar, han imposat, que en lloc d'integrar, han dividit.

L'immobilisme i el centralisme que ha caracteritzat històricament la dreta espanyola suposa, sense dubte, un perill per a una Espanya entesa com a projecte comú i, ahora, plural.

La majoria absoluta de la segona legislatura del PP ha suposat un retrocés en la qualitat democràtica, una regressió en les institucions protectores de l'Estat i en la despesa social –acompanyada d'un augment de la pressió fiscal–, una dinàmica que renega del caràcter plural del nostre país i una ruptura irresponsable de la unitat europea per donar suport a una guerra contra l'Iraq, contra les Nacions Unides, contra el dret internacional, contra la voluntat dels ciutadans i ciutadanes i, fonamentalment, contra la vida de milers d'éssers humans.

La dreta, i especialment la dreta espanyola, s'ha caracteritzat sempre per l'immobilisme. El Govern del PP, amb el suport permanent de CiU, ha interromput el procés de modernització política i social d'Espanya que va néixer de la Constitució de 1978.

Al llarg d'aquests anys, els governs del PP no han estat capaços d'aprofitar les oportunitats del creixement econòmic per impulsar una preparació competitiva del futur, amb fortes apostes per l'educació, les infraestructures, la recerca i la innovació. Avui, després de vuit anys de govern del PP, la despesa per alumne universitari està un 30% per sota de la mitjana de la UE i s'ha reduït la despesa pública en educació del 4,9% al 4,4% del PIB. Han abandonat l'ensenyament públic retornant a una educació classista i adoctrinadora. Pel que fa a recerca i innovació, el PP li destina un 1% del PIB, el que ens situa

a la cua d'Europa amb l'agreujant que un terç del total està destinat a I+D militar.

S'han obsessionat en la desafortunada política del dèficit zero i en una fiscalitat cada cop més centrada a afavorir les rendes més altes, configurant un marc econòmic perjudicial per a les persones en atur, per als joves i per a tothom que depèn d'un sou, d'una pensió i de l'estabilitat de la seva feina. Així, sota el permanent eslògan publicitari de baixada d'impostos, la realitat és que amb els anys del PP, la pressió fiscal ha augmentat 2,3 punts en relació al PIB i el que és més sagnant, els impostos indirectes han crescut un 36%.

La insensibilitat de la dreta espanyola ha arribat a extrems insospitats en temes tan fonamentals com el de l'habitatge. Avui les famílies destinen més del 50% dels seus ingressos a l'habitatge, quan en 1996 era del 30%, fet que hipoteca greument el seu futur, i molta gent jove es veu abocada a endarrerir indefinidament la seva emancipació a causa de la impossibilitat d'accedir a un habitatge digne a un preu assequible. Avui els ciutadans tenen hipoteques per 500.000 milions d'euros, la xifra més alta de la història i pel que fa a l'habitatge protegit, ha passat de representar el 30% de l'habitatge iniciat en 1996 al 7% actual.

A més, durant els darrers mesos, el Govern del PP ha assistit impassible al refredament de l'economia. Avui, l'atur, juntament amb la inflació i l'habitatge, és el problema estructural més greu de la economia espanyola. Així, lluny d'apropar-nos a l'objectiu d'assolir la plena ocupació, estem avui amb una taxa de l'11,2%, una quarta part dels aturats són joves menors de 25 anys i el 57% dels aturats són dones

El PP ha estat incapaç de posar fre a l'increment del cost de serveis públics fonamentals (electricitat, aigua, transport públic). Avui hi han 7.760.000 famílies que arriben amb dificultats a fi de més, 500.000 famílies tenen tots els seus membres en atur i el deute de les llars espanyoles ha crescut 35 punts des de 1996 el que representa ja el 87% de la renda bruta disponible.

El PP ha estat responsable del retard en l'execució d'infraestructures fonamentals –l'AVE és només la punta de l'iceberg–, del deteriorament de la xarxa de carreteres i del caos i la inseguretat en el transport ferroviari. Responsable de l'increment de la inseguretat ciutadana, des de que governa el PP hi han 10.000 policies menys i un milió de delictes més. Responsable de l'augment de la immigració irregular, després de tres reformes legislatives en la mateixa legislatura en matèria d'immigració, la política del PP ha estat l'exemple del que no es pot fer, criminalitzar la immigració legal i perdre el control de l'arribada massiva d'immigrants irregulars. Responsable de les l·listes d'espera de la sanitat, i així avui Espanya és el cinquè país europeu per la cua en prestacions sanitàries. Responsable de l'increment de la precarietat i la sinistralitat laborals. Avui, els contractes temporals superen el 32% i patim una mitjana de entre quatre i cinc morts diàries per accident laboral.

Aquesta política antisocial no podia tenir cap altra conseqüència que el trencament del diàleg social i la contundent resposta dels treballadors i les treballadores del nostre país, expressada en la vaga general del 20 de juny de 2002.

Però on s'ha mostrat de forma aclaparadora la insensibilitat social del PP, barrejada d'incapacitat manifesta i de menyspreu a la veritat i a la ciutadania, ha estat, sens dubte, en esdeveniments de la magnitud de la dramàtica catàstrofe del "Prestige" o de l'arreglament submís i acrític del Govern del PP a les directrius de George Bush, culminant amb la presència d'un contingent de tropes espanyoles a l'Iraq sense que Aznar hagi estat capaç de donar explicacions al Parlament.

Per amagar aquesta realitat, Aznar i Rajoy s'han refugiat en un ranci discurs centralista –oposat a la lletra i l'esperit de la Constitució– i han apostat pel bloqueig de qualsevol iniciativa de reforma estatutària o constitucional orientada al desenvolupament autonòmic. En definitiva, un discurs irresponsable que no dubta a col·locar el text constitucional o la lluita antiterrorista al servei dels interessos del PP.

La temptació del poder absolut és la raó que explica una part no menyspreable de l'acció del Govern del PP al llarg de la darrera legislatura.

Hem patit un Govern que ha posat la política al servei d'interessos personals, de partit o de grup; que ha colonitzat les empreses més grans i la majoria dels mitjans de comunicació, i que alhora s'ha deixat colonitzar per ells; que ha ocupat les institucions estratègiques de la societat civil, que ha trencat consensos llargament establerts, que ha maltractat el funcionament del Parlament i de la justícia.

Hem patit un govern que ha maldat per assolir un poder absolut, sense respectar el pluralisme polític, cultural, mediàtic i social, les regles de joc i la divisió de poders. Un govern, en definitiva, que ha volgut convertir la seva majoria absoluta en un control absolut sobre la societat.

Així doncs no ens ha d'estranyar que la totalitat de les enquestes afirmen que una majoria de ciutadans vol un canvi de govern a Espanya

La situació a Catalunya

A Catalunya, el 16 de novembre, els ciutadans i les ciutadanes van elegir, per primera vegada des de 1980, una majoria catalanista i d'esquerres al Parlament. Avui, la majoria del nostre poble està satisfeta i il·lusionada pel fet que aquesta majoria possible –la del canvi– hagi esdevingut una realitat de govern.

El canvi ha arribat a Catalunya amb el nou govern presidit per Pasqual Maragall. Un canvi amb una inequívoca orientació progressista, que té com a referència principal la positiva experiència de governs plurals d'esquerra a molts pobles i ciutats del nostre país. Perquè aquest és un canvi “de baix a dalt”, com el federalisme que alimenta les arrels del socialisme català.

La força del canvi neix dels ciutadans i ciutadanes compromesos, de tots els indrets del país i dels seus diferents sectors socials. El projecte del canvi desplega la seva potència i les seves propostes cercant en la seva execució la complicitat de tots els catalans i catalanes, dels que li van donar suport, dels escèptics i, fins i tot, dels que no van creure en la seva necessitat.

El Govern del canvi catalanista i d'esquerres té una oposició –la de CiU– que encara no ha assumit que tenir responsabilitats de govern en una etapa, per llarga que sigui, no vol dir ser propietari del govern a perpetuïtat. Tenim al davant una oposició ferida per la pèrdua del poder i que ha d'aprendre a mirar cap al futur i deixar de refugiar-se en el passat si vol ser realment útil a la societat catalana.

Però, durant els primers dies de vida del nou govern, hem pogut comprovar com l'aliança entre els nacionalismes conservadors català i espanyol –l'aliança entre CiU i el PP que ha governat Catalunya i Espanya durant els darrers vuit anys– es manté i renova amb l'objectiu de dificultar el desplegament de l'acció política del nou executiu.

La nova etapa que s'ha obert a Catalunya amb Pasqual Maragall com a President necessita la complicitat d'un

govern amic a Espanya. D'un Govern que aposti decididament per l'Espanya plural, pel respecte institucional i pel diàleg com a mètode per afrontar els problemes.

Necessita l'amistat d'un Govern que assumeixi que les reformes estatutàries o les modificacions en la Constitució són una oportunitat per millorar el nostre país i no una amenaça que s'ha de combatre.

Catalunya necessita un Govern central que entengui les seves aspiracions en el marc d'un nou projecte de progrés per a Espanya.

Ho necessita Catalunya i ho necessita Espanya.

Objectius polítics i electorals

A nivell polític, l'objectiu dels socialistes està clar: assolir un resultat que faci possible una majoria parlamentària que faci possible un govern presidit per Zapatero. Un candidat que ja ha afirmat que sols vol ser President si guanya en vots al seu principal adversari.

Per això, a Catalunya hem de treballar per assolir una victòria clara com a millor manera de garantir el canvi a Espanya.

Des del punt de vista electoral, l'objectiu és assolir el màxim nivell de vots reals en relació amb el vot potencial socialista, considerant com a vot potencial tots aquells ciutadans que, actualment, per raons positives (d'identificació o simpatia amb nosaltres) o negatives (per decepció o rebuig de la política del PP) poden votar socialista.

Simplificant al màxim, podríem distribuir aquest vot potencial en cinc grans col·lectius:

- Els ciutadans que van votar socialista l'any 2000. Són votants socialistes de pedra picada. En relació amb aquests votants el que és important es garantir el grau de mobilització més alt possible.
- Els votants socialistes que es van abstenir l'any 2000. En aquests moments són el nostre objectiu principal. És molt probable que o bé votin socialista o tornin a abstenir-se. Necessiten que els hi donem motius suficients per a votar a l'únic partit que pot assegurar la derrota del PP.
- Els joves, especialment aquells que s'han abstenut i els que voten per primer cop.
- Els votants d'esquerra que dubten entre votar socialista o fer-ho per altres llistes progressistes (IC, ERC).

- Els antics votants socialistes que van votar per primer cop al PP en les eleccions del 2000.

Característiques de la campanya electoral

Aquestes eleccions tindran unes característiques noves respecte de processos electorals anteriors. A nivell espanyol, els dos principals partits presenten candidats nous. Tant Rajoy com Zapatero afronten la seva primera campanya electoral com a aspirants a President del govern. Tot i els estudis demoscòpics efectuats, el cert és que es desconeix la *tirada electoral* que tenen. Davant la incògnita, puja sobremanera el valor de la *marca*. En aquestes eleccions, més que en cap altre comptarà el valor ideològic del vot.

A Catalunya estarà present un factor nou: el plantejament electoral d'Esquerra Republicana que vol convertir les eleccions en un plebiscit sobre el seu líder i la seva actuació en relació al diàleg amb ETA.

Segons les enquestes disponibles, la situació electoral ha anat evolucionant en els darrers mesos en una mateixa direcció: la intenció de vot dels dos grans partits s'ha anat apropant. En aquest moment, la diferència es pot situar en 2-3%, amb un PP situat en el 41% i un PSOE entre el 38-39%. Aquest sondejos i els que es publiquin fins a les eleccions serveixen per crear un determinat clima d'opinió sobre el que s'espera que passi. En canvi el seu valor com a pronòstic és més dubtós, donat que l'elevat nombre de votants indecisos desvirtua les estimacions fetes i és previsible que l'efecte de l'abstenció no afecti tothom per igual afavorint a uns i perjudicant a d'altres. Els sondejos són una eina electoral més i no podem oblidar com es van equivocar en les darreres eleccions autonòmiques i municipals a Catalunya.

Aquesta situació ha portat al PP a canviar el seu plantejament de campanya, al menys pel que fa referència al calendari. Dels seus discursos inicials es podia deduir que el PP tractava d'assentar el seu vot i desincentivar el vot socialista, assenyalant sistemàticament la pretesa *insolvència i les incerteses* associades a un govern de Zapatero. *Voten al PP perquè no es pot votar socialista, els socialistes representen la Espanya del tot a 100, els*

socialistes no tenen un projecte tenen 17 diferents... Una hàbil manipulació dels resultats de les enquestes –*això ja està fet*- completava la seva estratègia de desmobilització de l'electorat socialista i més concretament, de desenvolupament d'una campanya electoral de perfil baix. No obstant, el compromís de Zapatero de no formar una majoria de govern si no és la llista més votada i l'èxit de la presentació del programa i l'equip de Zapatero, ha portat a Rajoy a entrar de ple en el terreny de les propostes. És el primer èxit socialista, ja que en aquest terreny, els socialistes podem confrontar confortablement les nostres propostes amb els seus incompliments.

Hem de tenir molt present que la campanya serveix per a comunicar-se amb la gent. No uns partits amb altres. En la mida del possible hem d'evitar els "rifirrafes": no serveixen per explicar les nostres idees.

Per guanyar cal activar el vot socialista i progressista. Els electors no voten per agraïment, sinó per expectatives de futur. Per guanyar hem de saber mobilitzar tot l'electorat progressista i en aquest sentit serà cabdal saber activar tant el component emocional com el racional que determina la decisió de votar.

Oferta electoral socialista

Els socialistes catalans volem aportar al conjunt del socialisme espanyol i a José Luís Rodríguez Zapatero, candidat a la presidència del govern, la nostra experiència, les nostres idees i el nostre compromís per tal que, el proper 14 de març, el canvi a Catalunya esdevingui un dels veritables motors del canvi a Espanya.

La proposta socialista constitueix, en aquest sentit, un instrument en mans dels ciutadans i les ciutadanes per tal d'acabar amb la temptació absolutista del PP i iniciar –amb renovada ambició, nous projectes i una clara voluntat reformadora– una nova etapa en què el Govern tingui com a objectiu donar solucions als problemes de la ciutadania i oportunitats per a les seves aspiracions.

La sintonia ideològica de la major part de la població amb nosaltres pot veure's reforçada si traslладem una oferta programàtica clara i molt centrada en els temes de la vida quotidiana. Per això presentem un programa ambiciós amb propostes concretes al temps que dibuixem un projecte de futur que reculli les millors aspiracions i convidi al somni d'un avenir millor.

El nostre programa electoral té dues grans prioritats: impulsar una reforma federalista d'Espanya que doni a Catalunya més capacitat d'autogovern i aconseguir amb mesures concretes molt lligades als problemes quotidians més benestar, més igualtat i millors oportunitats per tots els ciutadans.

En aquest sentit, la proposta socialista s'articula al voltant de tres objectius:

1. Els socialistes catalans estem convençuts que la via federalista és la més útil i adequada per avançar en la construcció d'un Estat modern. El canvi a Espanya vol dir, en primer lloc, fer possible una Espanya més oberta i plural, orgullosa de la seva diversitat. Una Espanya en què totes les nacions i regions que la formen puguin assumir les responsabilitats institucionals segons les seves capacitats i la voluntat dels seus ciutadans i ciutadanes.

El nostre federalisme vol invitar els ciutadans i les ciutadanes a la construcció d'un projecte per a la Catalunya plena, per a l'Espanya plural i per a l'Europa federal. Aquest és el nostre primer objectiu.

2. El PP no ha volgut aprofitar aquests anys de creixement econòmic per millorar l'Estat del benestar. Tot al contrari, després de vuit anys de govern del PP, la nostra societat ofereix un diagnòstic social desfavorable.

Treballar per un país socialment avançat, apostant, ahora, per la competitivitat i la cohesió social, és el segon objectiu de la nostra proposta.

3. Les dues legislatures de la dreta espanyola han estat perdudes per a la democràcia. Avui, un canvi veritable a Espanya necessita urgentment renovar el compromís cívic amb la democràcia. Aquest és el nostre tercer objectiu.

Aquests objectius es concreten en un conjunt de mesures de les quals destaquem:

Amb l'objectiu d'assolir una Catalunya plena, una Espanya plural i una democràcia de qualitat:

- Un nou Estatut que reforci els drets polítics, econòmics i socials dels catalans i catalanes.
- Un nou Senat que sigui la cambra de reconeixement de l'Espanya plural, a través de la representació de les comunitats autònomes.
- Un nou sistema de financiació autonòmica.

Amb l'objectiu d'assolir una millor educació, un major i més just progrés econòmic i la plena ocupació:

- A Catalunya, en acabar la secundària, tots els alumnes hauran de dominar perfectament el català, el castellà i l'anglès.
- Assolir la plena ocupació, estable i de qualitat a Catalunya. Això significa, essencialment, aconseguir que

en quatre anys tinguin treball 120.000 dones més que ara.

- Augmentar el salari mínim interprofessional fins assolir la quantitat de 600 euros mensuals al final de la legislatura.

Amb l'objectiu d'assolir un país socialment avançat, més benestar, més igualtat, més cohesió i serveis públics de qualitat:

- Presentarem una Llei Integral contra la violència de gènere.
- Modificar el codi civil amb l'objectiu de permetre el matrimoni entre persones del mateix sexe.
- Garantir l'accés a l'habitatge, a un preu assequible, de 180.000 famílies cada any, arreu de l'Estat, durant els propers quatre anys.
- Assolir l'objectiu de garantir a tot el territori el temps màxims d'espera per operar-se de 45 dies.
- Aconseguir l'autoritat plena del Govern de la Generalitat en matèria de seguretat amb el comandament dels cossos de policia a Catalunya.

Discurs polític

El nostre discurs polític ha de donar resposta a tres qüestions:

1. Qui vol i pot resoldre els problemes de la gent?
2. Qui governarà d'acord les idees i interessos de la majoria.?
3. Quin govern serà més beneficiós per a Catalunya?

El discurs ha de combinar un triple conjunt d'elements: credibilitat, proximitat i renovació.

- Elements de credibilitat. S'ha de parlar dels problemes que preocupen als ciutadans. S'ha d'evitar el catastrofisme i l'autocomplaença.
- Elements de proximitat. S'ha de parlar dels temes de la realitat quotidiana: sanitat, treball, educació, immigració...
- Elements de renovació. La reforma de la política. Polititzar el discurs econòmic. Els mitjans públics, la justícia.

Ja hem vist que el nostre conjunt potencial de votants estan agrupats en cinc col·lectius: els ciutadans que van votar socialista al 2000, els votants socialistes que es van abstenir en el 2000, els joves, especialment aquells que s'han abstingut o voten per primer cop, els votants d'esquerra que dubten entre votar socialista o altres llistes progressistes, i els antics votants socialistes que van votar per primer cop al PP l'any 2000.

El discurs adequat per a aquests cinc grups és substancialment el mateix: tots són emocionalment d'esquerreres i, a excepció del cinquè grup, molt pocs s'identifiquen amb el PP i els seus líders (Aznar i Rajoy). El primer grup anirà a votar a poc que se'l motivi. Els grups segon tercer i quart, i menys el cinquè, estan predisposats a canviar, però per atreure el seu vot cal que creguin en

l'alternativa. Són electors que tot i tenint clar que no volen que continuï el PP, no tenen suficientment decidit donar el pas, amb el seu vot, a un govern socialista. Necessiten veure clarament una alternativa real, sòlida, una alternativa que tingui un eixos bàsics sòlids, i que estigui confrontada amb el PP.

I per fer visible aquesta alternativa, cal deixar clar que:

- El canvi a Espanya és situar a l'oposició l'arrogància, les males formes, els insults i les mentides del PP.
- El canvi a Espanya és fer realitat un govern socialista presidit per José Luís Rodríguez Zapatero.
- El canvi és un govern que acabi amb la submissió de la nostra política exterior a l'administració Bush i, especialment, amb la nostra participació en la seva estratègia a l'Iraq.
- El canvi és un govern que respecti les identitats plurals i que potenciï les comunitats autònomes i els ajuntaments com a subjectes polítics amb una importància creixent a Espanya i a Europa.
- El canvi és un govern que garanteixi l'accés igual als serveis públics de qualitat en la sanitat, l'educació, la protecció social, la cultura, les infraestructures i les comunicacions.
- El canvi és un govern que garanteixi un major i millor creixement econòmic, basat en l'augment de la productivitat, així com una fiscalitat justa, tant socialment com territorialment.
- El canvi és un govern que aposti per la democràcia participativa i paritària.
- El canvi és un govern decidit a fer realitat una justícia ràpida i econòmica, així com una seguretat pública en la qual puguin confiar les persones.

- El canvi és un govern responsable davant la societat i el Parlament, compromès amb una informació lliure i plural i amb una acció pública transparent.
- El canvi és, en definitiva, un govern socialista que retorni la il·lusió a la majoria del nostre poble i que posi punt i final a la majoria de dreta a Espanya.

En aquest sentit, els socialistes representem:

- la capacitat d'innovació i canvi.
- la defensa de valors i interessos compartits pels ciutadans.
- la credibilitat en política social.
- la proximitat ideològica respecte a la majoria de la població.
- la capacitat d'arribar a acords, de negociar de pactar de dialogar.

En definitiva, els socialistes catalans ens presentem a aquestes eleccions generals no per castigar el PP, sinó per derrotar-lo de forma contundent. (“Si tu vols, derrotarem el PP”)

No ens presentem a aquestes eleccions per empenyar el PP, que pot ser una manera d'ajudar-lo, ens presentem per fer-los fora del govern, democràticament, amb la força dels vots i dels escons. I això sols ho garanteix el PSC.

Per això, el PP té dos adversaris: l'alternativa que representa Zapatero i una Catalunya decidida a impulsar la transformació federal d'Espanya. Per això, el malson del PP és el PSC i José Luis Rodríguez Zapatero.

El proper 14 de març, la magnitud de la nostra victòria sobre el PP a Catalunya serà decisiva per a fer realitat el canvi a Espanya.

**Els socialistes estem preparats per derrotar al PP,
preparats per guanyar i preparats per governar
Espanya d'una altra manera.**

Els adversaris polítics

El PP és el nostre principal adversari. El PP ha patit un creixent aïllament polític i s'han multiplicat els focus de malestar en diferents sectors socials. Després de les eleccions municipals de maig, la estratègia del PP ha consistit en intensificar al màxim la confrontació amb el PSOE, desacreditar al candidat socialista i situar en el centre del debat polític la qüestió de la unitat d'Espanya. El Pla Ibarretxe i el govern catalanista i d'esquerres a la Generalitat de Catalunya són les seves principals eines. Es tracta d'estimular els impulsos primaris de l'electorat conservador: li demanen que votin per a salvar la unitat d'Espanya.

Al llarg de la campanya, hem de saber explotar al màxim els punts febles del PP:

- El desgast dels vuit anys de govern.
- El malestar creat per les seves actuacions sobre el Prestige, Iraq, etc.
- La imatge autoritària d'aquesta legislatura.
- El deteriorament pels problemes no resolts; precarietat laboral, inseguretat ciutadana, habitatge, immigració, etc.
- L'aïllament polític
- La mala imatge de la majoria absoluta.

CiU és el vot més inútil, és el vot del passat. Després de la pèrdua del govern de la Generalitat i dels vuit anys de col·laboració amb el PP, CiU té moltes dificultats per a trobar un espai i un discurs propi en aquestes eleccions. Ho intentarà presentant-se com la única força no dependent de Madrid, intentant fer oblidar la seva col·laboració i dependència del PP. Tractarà de cercar el seu espai atacant tant al PP com a nosaltres. Cal no perdre massa temps amb ells i centrar el nostre debat amb els seus aliats del PP.